

Csokonai Vitéz Mihály (1773–1805, Debrecen): Premierbérletünket nem is nevezhattuk volna el másról, mint teátrumunk névadójáról. Debrecen város szülöttéről, akit bár kora – egyben szülővárosa – sem ismert el kellő mértékben, posztumusz azonban mind az ország, mind pedig a cívisváros és annak színháza leborul költészetének nagysága előtt.

Thuróczy Gyula (1885–1959, Hídvég): Másodpremier-bérletünk névadója élete során három alkalommal tért vissza a Csokonai Színházba, hogy színművészként – például a *Légy jó mindhalálig* Valkay tanár urát megformálva – illetve rendezőként is letegye a névjegyét Debrecen teátrumában. *Benn az erdőn* című előadása még a Nagyerdő legtávolabbi részén élőket is a színházba vonzotta.

Móricz Zsigmond (1879–1942, Tiszakécske): Azáltal, hogy Nyilas Misi a maga „pakkját” a *Légy jó mindhalálig* című regényben nem másol, mint a Debreceni Református Kollégiumban kapta meg, szerzőjét szinte már cívisvárosinak tekinthetjük. Azért is, mert nemcsak a *Légy jó...*, de számos későbbi regénye tervét is – ahogy Móricz maga bevallja – „Debrecen homokos és szaharai porral teli utcáin szötte”. Most lehetőség nyílik rá, hogy a róla elnevezett bérlet tulajdonosai kövessék őt ezeken az utcákon – egészen a színház bejáratáig.

Téri Árpád (1916–1982, Budapest): Kevesen mondhatják el magukról, hogy hét éven keresztül vezették a debreceni teátrumot. Téri Árpád ezen kevesek egyike, ráadásul 1950 és 1957 között az ő igazgatása alatt működő Csokonai Színház az egyik fénykorát élte. Épp ezért a színész-rendezőre nemcsak a színházunk mellett látható szoborral, hanem az egyik felnőtteknek szánt bérletünk nevével is emlékezünk.

Mensáros László (1926–1993, Budapest): A színészpályáját itt, a cívisvárosban kezdő halhatatlan színművészünk Debrecenbe játszani mindig önszántából jött. Amikor hozták, azaz amikor a politikai tevékenysége megtorlásoképp ide számúzták, akkor a színpad közelébe se mehetett. De hogy mindvégig hű maradt Debrecenhez, mi sem bizonyítja jobban, mint hogy még 1980-ban is visszatért ide *Az ügynök halála* főszerepe kedvéért, hogy újabb feledhetetlen élményben részesítse imádott közönségét.

Tikos Sári (1930–1989, Debrecen): Nyugdíjas bérletünket azért neveztük el a pályáját végig a debreceni teátrumban töltő művésznőről, mert az idősebb korosztályhoz tartozó közönségünk még emlékszik rá, hogy Sárika a táncos szerepein kívül milyen feledhetetlenül alakította a *Macskajáték* Egérkéjének, vagy a *nagymama* című Csiky-darab Piroskájának szerepét.

Tréfás György (1931–2016, Budapest): Ha Debrecen – és ha opera –, akkor az Erdemes-és Kiváló Művész operaénekes, Tréfás György. A Csokonai Színház örökös tagjaként a városhoz emberként és művészként is ragaszkodó Tréfás így nemcsak hivatalosan, de az operabérletünk névadójaként is tagja a Halhatatlanok Társulatának.

Sajó István (1896–1961, Debrecen): Az Európát majd Amerikát bejárta, 1928-tól mégis Debrecenbe (vissza)települt építész olyan meghatározó alkotásokkal van maig „jelen” folyamatosan a cívisvárosban, mint a Nagyerdei Stadion, a Vasútállomás tetőszerkezete, vagy épp a Simonyi út csodálatos villái. A várost járva, Sajó épületeibe lépten-nyomon beleütközve tehát minden út a Csokonai Színházba vezet, akár a róla elnevezett bérletünk jóvoltából is.

Kóti Árpád (1934–2015, Bucs): „A színészet a legnehezebb pálya. Ugyanakkor játék, amelybe nem kell belehalni” – így nyilatkozott az öt évtizeden keresztül a Csokonai Színház társulatát erősítő Kossuth-díjas színművész a hivatásáról. Az a kiválóság, aki a debreceni teátrumot még a budapesti Nemzeti Színházért sem volt hajlandó „odadobni”: hűségéért „cserébe” pedig nemcsak a kamatermünket, de az oda szóló stúdióbérletünket is róla neveztük el.

Simor Ottó (1926–2012, Budapest): Bár a Csokonai Fórum egyik terme, az Orfeum már őrzi a nevét, a Jászai Mari-díjas színész, a debreceni és a nyíregyházi teátrum örökös tagja előtt most egy róla elnevezett bérlettel is tisztelgünk. Ezzel köszönve meg azt a hűségét, amellyel a Csokonai Nemzeti Színházhoz 1958-tól kisebb-nagyobb megszakításokkal egészen 2009-ig, utolsó színpadra lépéséig kötődött.

Borbély Szilárd (1963–2014, Fehérgyarmat): A tragikus hirtelenséggel elhunyt szerző Debrecen, egyben hazánk kulturális életére gyakorolt hatása felülmúlhatatlan: nemcsak egyetemi oktatóként, de a színpadra kiválóan adaptálható drámaival, sőt, egyetlen regénye, a Nincstelenek számos színrevitelével az országos és a cívisvárosi színházművészet történetébe is örökre beírta a nevét. Egyetemi bérletünkkel rá emlékezünk.

Térey János (1970–2019, Debrecen): Debrecenben született, innen indult, majd a posztumusz kiadott, a gyermekkorát feldolgozó *Boldogh-ház, Két-malom utca: Egy cívis vallomásai* című kötetének témájával (is) ide visszatérő szerző az írásai révén ezer szállal kötődött a színházhoz is. A drámái, sőt, a drámafordításai miatt a színházi szakmában is ismert és elismert szerző előtt most egy, a nevét viselő bérlettel a Csokonai Nemzeti Színház is tisztel meg.

Fazekas Mihály (1766–1828, Debrecen): *Lúdas Matyi*, 1802-ben a leégett gótikus katedrális helyébe építendő Nagytemplom munkálatainak irányítása, Debreceni Kalendárium, Református Kollégium – íme néhány olyan kulturális tényező, ami miatt az egyik „legdebrecenibb” szerzőt tisztelhetjük középiskolai bérletünk névadójában. A nevével fémjelzett bérletkínálatunkat azonban nemcsak a Fazekas Mihály Gimnázium tanulóinak ajánljuk!

Ady Endre (1877–1919, Érdmindszent): Költőzszeninket Debrecenhez első sorban a nem mindennapi újságírói talentuma kötötte. Írt a *Debreceni Főiskolai Lapok*, a *Debreceni Hírlap*, valamint a *Debrecen* hasábjaira, ráadásul közéleti publicisztikái mellett ekkor színikritikák írásával is foglalkozott.

Szabó Magda (1917–2007, Debrecen): azon kevés alkotó emberek egyike, aki bár már az életében világhírré tett szert – és kontinenseken átívelő sikere a főleg a számos nyelvre átültetett regényeinek köszönhetően a 2007-ben bekövetkezett halála óta is töretlen –, mégis mindvégig megmaradt lokálpatriótának. Rajongva szerette és tisztelte szülővárosát, Debrecen, amely számos „jelzéssel”: egy-egy névtáblával, iskolanévvel vagy kulturális intézmény elnevezésével őrzi az emlékét. Ebbe a sorba áll be most a Csokonai Nemzeti Színház is az írónőről elnevezett bérletével.

Tóth Árpád (1886–1928, Arad): „A távolibb szellemi századoknak” alkotott az egyik legnagyobb költőnk, mert úgy érezte, kora nem érti meg őt. Nos, ezúton üzenjük neki: kívánsága teljesült, hiszen színművészeink máig előszeretettel szavalják a csodálatos *Lélektől lélekig* vagy az *Esti sugárkoszorú* című versét.

Miközben a középiskolások, akiknek a róla elnevezett bérletünk szól, jó, ha tudják: a debreceni Városháza előtt – a színház felé tartva – akár ők is találkozhatnak életük szerelmével, ahogyan annak idején a költő Lichtmann Annával.

Arany János (1817–1882, Nagyszalonta): A Debreceni Református Kollégium kötelékéből 1836-ban önként távozó, önmagát kereső Arany Jánost kezdetben nem az írás, hanem a szobrászat, majd a színészet vonzotta. Ezért az alig húszéves fiatalember Thália papját szolgálva egy évre a Fánecs Lajos vezette debreceni színtársulathoz szegődött. A róla elnevezett ifjúsági bérletünkkel a halhatatlan szerzőnk ezen útkeresése előtt is tisztelgünk.

Tamási Áron (1897–1966, Farkaslaka): „Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne” – kevés igazabb és fontosabb mondat létezik a magyar, sőt, a világirodalomban az erdélyi író e gondolatánál. A szerző mind a magánéletén, mind pedig a hősei sorsán keresztül – lásd Ábelt a Rengetegben, majd Amerikában - erre tanított, s a debreceni teátrum az ő nevével fémjelzett ifjúsági bérlet vásárlóinak ezt az otthonlevés-érzetet kínálja.

Fekete István (1900–1970, Gölle): Abban, hogy Jókai Mór után ő a legolvasottabb magyar szerzőnk, a *Vuk* és a *Tüskevár* nagysikerű (rajz)filmes adaptációi is komoly szerepet játszhatnak. S ha a film ekkora hatással bír az olvasási kedvre, a színház még inkább ezt teszi. Ezért is invitáljuk a Fekete István ifjúsági bérlet vásárlóit a debreceni teátrumba.

Gárdonyi Géza (1863–1922, Agárd): *Egri csillagok*, *Isten rabjai*, *Láthatatlan ember* – ez talán az a három regénycím, ami a mai fiataloknak, akiknek e bérletet szánjuk, a magánakvaló szerzőről eszébe jut. Ám hogy Gárdonyit is ki lehetett robbantani önként vállalt remeteségéből, azt épp a színház bizonyítja: még élt a szerző, amikor a győri színtársulat a *Divatgróf* című bohózatát, a Nemzeti Színház pedig a *Bor* című novelláját adta elő.

Móra Ferenc (1879–1934, Kiskunfélegyháza): Alighanem ő a legnagyobb ifjúsági író, aki a *Kincskereső Kisködmön*ben saját családjá szegénységéből fakadó fájdmát írta ki magából. De hogy a mese „ködmöne” alatt mennyire komoly dolgok is lappanghatnak, azt leginkább a *Csilicsali Csavári Csavér* című alkotása jelzi, amely a maga kétarcúságával már-már a színház világához közelít. Azt mutatja, hogy egy felvett szerep mögött mennyi minden rejlik. Ennek felfedezésére pedig az egyik legjobb lehetőség a Móra-bérletben szereplő előadások megtekintése.